

די באהאלטענע מלכה

ווען מען האט וויי געטון איר

טאכטער

א מעשה פון א מאמע וואס האט זיך באהאלטן צוואנציג
יאר,

און איז ארויס פון שאטן פאר איר קינד

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

3	הקדמה
4	קאפיטל איינס: א פרוי ביים פארט מיט אן עסן-וועגעלע
8	קאפיטל צוויי: א שידוך מיט א טנקעלן שאטן
12	קאפיטל דריי: די פערל־קייט פון טאטן
16	קאפיטל פיר: דער טאג פון דער חתונה
19	קאפיטל פינף: אין שפיטאל
23	קאפיטל זעקס: דער פיסטויל און דער פלאן
27	קאפיטל זיבן: די פאמיליעס פאלן איינס נאך דאס אנדערע
31	קאפיטל אכט: די האפן־באבע און דער שווארצער משפט
35	קאפיטל ניין: א האפענונג פאר לילי
39	קאפיטל צען: דער גרויער קעניג אין שאטן
44	קאפיטל עלף: די שטאל-פאבריק
50	קאפיטל צוועלף: לילי וועקט זיך אויף

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „די הויכע לייט האבן וויי געטון איר טאכטער, יעצט קומט די באהאלטענע מלכה צוריק“, פונעם יוטוב קאנאל בינדזש דראמע דעילי, בערך א שעה און אכט און צוואנציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון עוועלין בלעק, א פרוי וואס איז אמאל געווען די מעכטיגסטע אין איר וועלט, און האט אלעס איבערגעלאזט כדי אויפצוהאדעווען איר טאכטער לילי אין שטילקייט ביים פארט. ווען דער בחור וואס מ'האט מיט אים געטון דעם שידוך, און זיין פאמיליע, טוען איר שווער וויי, קומט ארויס פון שאטן ווער די פשוט'ע מאמע איז באמת.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: דער שידוך ווערט דערציילט פשוט, אן קיין ליבשאפט; שלעכטע ווערטער און מיאוסע זאכן זענען אויסגעלאזט אדער נאר אנגעדייט; און די שלעגערע ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים.

קאפיטל איינס

א פרוי ביים פארט מיט אן עסן-וועגעלע

אין דער שטאט פארט העיווען, נעבן דעם גרויסן האפן וואו די שיפן קומען אריין און גייען ארויס, איז יעדן טאג געשטאנען א פשוט'ע פרוי מיט א קליין וועגעלע און פארקויפט עסן פאר די ארבעטער. איר נאמען איז געווען עוועלין בלעק. די ארבעטער האבן זי געקענט אלס א שטילע, פריינדליכע פרוי, וואס גיט גערן צו נאך א לעפל פאר א הונגעריגן, און וואס פרעגט נישט צופיל. קיינער ביים פארט האט נישט געוואוסט ווער זי איז באמת.

דער האפן פון פארט העיווען

איין הייסן טאג, ווען זי האט אויסגעטיילט עסן, איז צוגעקומען א יונגער גאסן-יונג מיט א מעסער אין האנט און א פאר חברים הינטער אים. ער האט פארלאנגט „שוץ-געלט“, ווי ער וואלט געווען דער בעל-הבית פונעם פארט.

די גאסן-יונגען ביים פארט

„שוץ פון וועמען?“ האט עוועלין רואיג געפרעגט. דער יונג האט זיך צעלאכט און געזאגט אז זי ווייסט נישט מיט וועמען זי רעדט. עוועלין האט אים געענטפערט, אז ווער עס קען נישט האלטן א מעסער גלייך, זאל זיך נישט מאכן פאר א גולן. דאס האט אים אזוי אויפגערעגט, אז ער האט באפוילן זיינע חברים צו צעברעכן איר וועגעלע. דער קאסטן איז צעשמעטערט געווארן, דאס עסן האט זיך צעשאטן אויף דער ערד.

עוועלין האט נישט געשריגן. זי האט אים אויסגערעכנט, ווי א סוחר ביים חשבון: אזויפיל פארן קאסטן, אזויפיל פאר די פראדוקטן, אזויפיל פארן פארלוירענעם טאג ארבעט — צוזאמען צוויי טויזנט און הונדערט דאלער. דער יונג האט נאר געלאכט. אבער פלוצלינג איז צוגעקומען אן עלטערער מאן, א שטילער און שטרענגער, און ווען דער יונג האט אים דערזען, איז ער געווארן בלאס ווי די וואנט. ער האט זיך אנגעהויבן אנטשולדיגן, געצאלט גלייך אויפן ארט, און ווען מען האט אים געהייסן זאגן א דאנק, האט ער עס געזאגט צוויי מאל, מיט א ציטערדיגן קול: „א דאנק, מאדאם."

ווען די יונגען זענען אנטלאפן, האט דער עלטערער מאן זיך אומגעקוקט אויף דער צעבראכענער וועגעלע און געשאקלט מיטן קאפ.

„מאדאם," האט ער געזאגט, „איר זענט אמאל געווען די דראקאן-מלכה, די וואס האט איבערגעשטעלט דעם גאנצן סדר פון דער אונטערוועלט. פארוואס זאלט איר דא שטיין באהאלטן און אויסהערן חוצפה פון אזעלכע קליינע יונגען? האט איר נאך אלץ נישט פארגעסן דאס וואס איז דעמאלט געשען?"

עוועלין האט א זיפץ געטון. „ס'איז נישט געווען איין זאך," האט זי געזאגט, „ס'זענען געווען צוויי. מיט איין און צוואנציג יאר צוריק איז מיין מאן דעניעל אומגעקומען פון א נקמה פון די גזלנים. און מיט ניינצן יאר צוריק איז מיין איינציגע שוועסטער קלארע אומגעקומען ביי איר אייגענער חתונה, ווען זי האט באשיצט די קליינע לילי מיט איר אייגענעם גוף. כדי אזא

אומגליק זאל זיך מער נישט איבערחזר'ן, האב איך גענומען לילי און מיר האבן געלעבט אונטער א פרעמדן נאמען. בעסער א פשוט'ע מאמע ביים פארט, אבער אז מיין קינד זאל לעבן."

דער מאן איז געווען ריטשארד הייל, דער הויפט-פארוואלטער פון דער ריזיגער פירמע בלעק דראגאן גלאבאל, און איינער פון די ווייניגע מענטשן אויף דער וועלט וואס האבן געוואוסט דעם סוד. עוועלין האט אים געפרעגט ווי עס שטייט מיט די הכנות צו דער חתונה פון לילי מיט זיין זון קארטער. דער שידוך איז געווען אפגעמאכט, און די חתונה האט געדארפט פארקומען מארגן.

„אלעס וועט זיין אויפן העכסטן שטאפל," האט ריטשארד צוגעזאגט. „פאר מיין קארטער איז דאס א מתנה פון הימל, אז ער באקומט לילי. אפילו אויב עס וועט מיך קאסטן מיין לעבן, וועל איך נישט לאזן אז זי זאל ליידן דאס מינדסטע עוולה."

„נאך דער חתונה מארגן," האט עוועלין געזאגט, „וועל איך אליין אויפדעקן ווער איך בין."

ריטשארד'ס אויגן האבן געלויכטן. ער האט געזאגט אז די גאנצע אונטערוועלט וועט ציטערן ווען זיי וועלן הערן אז די דראקאן-מלכה קומט צוריק. אבער עוועלין האט אים אפגעשטעלט: „איך טו דאס נאר פאר לילי. זי איז מיין גאנצע וועלט."

א שידוך מיט א טונקעלן שאטן

אבער אין דעם הייל־פאלאץ, הינטער די שיינע ווענט, איז געווען א גאנץ אנדערע מעשה. קארטער הייל, דער איינציגער זון פון ריטשארד און מארגארעט, האט פיינט געהאט דעם שידוך פון גאנצן הארצן. ער האט געהאלטן אז מען האט אים אנגעצווינגען א מיידל פון ארעמע לייט, א טאכטער פון א פרוי מיט אן עסן־וועגעלע, ווען ער האט געקענט באקומען א טאכטער פון א גובערנאטאר, פון א באנקיר אדער פון א רייכן געשעפטסמאן.

ער האט עס ארויסגעלאזט אויף לילי. ער האט איר געזאגט אז זי איז נישט ווערט אפילו א שטויב פון זיינע שיד, אז זי האט אים צעשטערט דאס לעבן. לילי, א שטילע און גוט־הארציגע מיידל, האט זיך אנטשולדיגט און אים פארגעלייגט אז זי וועט אליין בעטן זיין טאטע צו מבטל זיין דעם שידוך. אבער קארטער האט געשריגן אז ער האט שוין געבעטן, און דער טאטע האט אים נאר פארשעמט און אפגעשטעלט זיין ירושה צוליב איר. „מארגן וועסטו גיין צו דער חתונה, און דו וועסט שמייכלען,“ האט ער געזאגט. „אויב נישט, וועל איך מאכן אז דו און דיין אלטע מאמע ביים פארט זאלן באדויערן אז איר זענט אויף דער וועלט געקומען.“

„נאר ריר נישט אן מיין מאמע,“ האט לילי געבעטן.

אין דער זעלבער צייט איז ריטשארד ארומגעגאנגען איבערן פאלאץ און געגעבן באפעלן: נייע בלומען פון ווייטע לענדער, רויטע טעפעכער איבער אלע קארידארן, א גרויסער ארקעסטער מיט אכציג מוזיקאנטן, פייערווערק אויף א גאנצע נאכט. „לילי מוז האבן דאס בעסטע“, האט ער געזאגט צו די משרתים. „אויב איינער מאכט איר אויך נאר א ביסל שווער, וועט ער האבן מיט מיר צו טון.“

די הכנות צו דער חתונה אינעם הייל-פאלאץ

ווען ריטשארד איז אריין צו לילי, האט ער באמערקט אז זי איז בלאס און צעטומלט. „לילי, וואס איז געשען?“ האט ער געפרעגט, און זיך אומגעדרייט צו זיין זון: „קארטער, זאג מיר דעם אמת. וואס האסטו געטון?“

קארטער האט זיך געמאכט אומשולדיג. „טאטע, דו האסט מיר אזוי פיל מאל געזאגט צו האלטן לילי העכער ווי מיך אליין. זי איז נאר נערוועז פאר דער חתונה."

ריטשארד האט געפרעגט לילי גלייך. זי האט אראפגעלאזט די אויגן און געזאגט: „קארטער איז... ער איז זייער גוט צו מיר."

ריטשארד האט נאך געפרעגט א דינסט אין הויז צי זי האט עפעס באמערקט. קארטער האט איר פריער געזאגט אין שטילן, אז אויב זי זאגט איין ווארט, וועט זי פארשווינדן. די דינסט האט געציטערט און געענטפערט אז דער יונגער האר האלט די כלה זייער גוט.

ריטשארד האט איבערגעגעבן לילי א שאכטל מיט צירונג. „אין דעם דא," האט ער געזאגט, „ליגט א באזונדערע מתנה. דיין מאמע האט מיר געבעטן איך זאל עס דיר געבן אליין, און זי האפט אז דו וועסט עס טראגן מארגן ביי דער חתונה."

נאכדעם האט ער גענומען קארטער אין א זייטיגן צימער, און די טיר פארמאכט. „איך פרעג דיך נאך איין מאל: האסטו געשלאגן לילי?"

„איך האב דיר שוין געזאגט, ניין!"

ריטשארד האט אים א פאטש געגעבן. „לילי טאר אין אונזער הויז נישט ליידן דאס מינדסטע. איך קען דיר נאך נישט זאגן פארוואס. נאר געדענק: פון דעם שידוך הענגט אפ צי אונזער פאמיליע, אויף דריי דורות, וועט שטייגן ביז די וואלקנס אדער

ווערן צעטרעטן אין בלאטע. איין פינגער פון לילי איז ווערט מער ווי דיין גאנץ לעבן."

קארטער האט נישט געגלייבט וואס ער הערט. ער האט אפגעווישט דאס געזיכט, אבער אין הארצן האט ער באשלאסן נקמה צו נעמען. שפעטער, אליין, האט ער טעלעפאנירט צו זיינע חברים: „מארגן ברענגט נאך א פאר לייט. איך וויל צוגרייטן פאר מיין כלה א מתנה וואס זי וועט קיינמאל נישט פארגעסן."

קארטער גרייט זיך צו אויף מארגן

די פערל־קייט פון טאטן

אין אוונט איז עוועלין געקומען באזוכן איר טאכטער אין דעם הייל־פאלאץ. „ווי גייט עס דיר די לעצטע טעג, מיין קינד? ביסטו שוין צוגעוואוינט צום לעבן ביי די הייליס?“

„פעטער ריטשארד איז זייער גוט צו מיר,“ האט לילי געענטפערט, „און מומע מארגארעט איז ווייך און פריינדליך.“

„לילי, געדענק,“ האט די מאמע געזאגט, „דו דארפסט זיך נישט איינשמייכלען צו קיינעם. אויב איינער טוט דיר אן עוולה, מוזטו עס זאגן פאר דער מאמען.“

לילי האט ארויסגענומען פון שאכטל א פערל־קייט, און געפרעגט וואס דאס איז. עוועלין'ס אויגן זענען געווארן נאס. „דאס איז א מתנה וואס דיין טאטע האט פאר דיר צוגעגרייט. ער איז געפארן איבער דער גאנצער וועלט כדי צו מאכן די שענסטע פערל־קייט. יעדע פערל האט ער אליין אויסגעקליבן. ער האט געזאגט אז זיין טאכטער פארדינט א מתנה וואס ס'איז נישטא קיין צווייטע ווי איר. דאס איז די לעצטע זאך וואס ער האט איבערגעלאזט פאר דיר. איך וואלט געוואלט אז דו זאלסט עס טראגן מארגן ביי דער חתונה.“

ווען לילי האט אויפגעהויבן די האנט, האט עוועלין באמערקט א פרישע וואונד אויף איר ארעם. „רוק זיך נישט. הייב אויף די האנט. דאס איז א פרישע וואונד. האט קארטער דאס געטון?"

„ניין, ניין, ס'איז נישט וואס דו מיינסט," האט לילי שנעל געזאגט. „ס'זענען געווען אזוי פיל פראבעס די לעצטע טעג, איך בין געווען מיד און בין געפאלן. ס'זעט אויס שרעקלעך, אבער ס'טוט נישט וויי."

עוועלין האט געקוקט אויף איר לאנג. זי האט געזאגט אז די הייל'ס זענען איר שולדיג מער ווי זייער גאנצע פאמיליע קען אמאל צוריקצאלן. לילי האט זי אפגעשטעלט: „זיי האלטן מיך גאר גוט, מאמע. איך בענק נאר א ביסל נאך דיר."

דערנאך האט לילי געפרעגט א מאדנע פראגע: „מאמע, איך האב געהערט אז דו און דער טאטע זענט אויפגעוואקסן אויף אן אינזל. איז דער ארט נאך דא?"

„פארוואס פרעגסטו פלוצלינג וועגן דעם אינזל?"

„איך וויל זען די וועגן וואו דו און דער טאטע זענט געגאנגען ווען איר זענט געווען יונג. איך בין מיד פון דער גרויסער שטאט. נאך דער חתונה, וועסטו מיך אהינצו נעמען?"

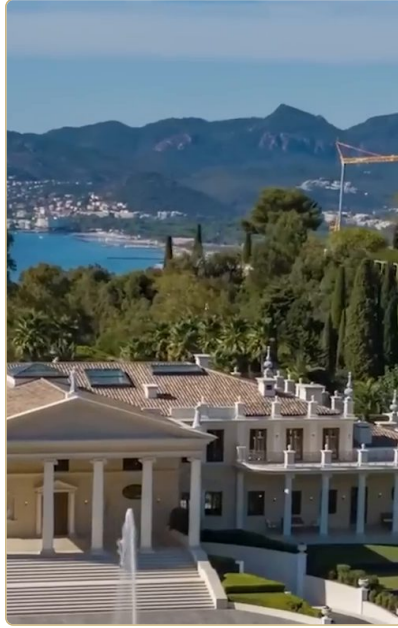
„גוט," האט עוועלין געזאגט. „אויב דאס איז דיין וואונטש, וועט די מאמע דיך אהינבריינגען."

ווען עוועלין איז ארויס, האבן אויף איר געווארט שטילע מענער
אין שווארצע אויטאס. זיי האבן זיך געבוקט: „ברוך הבא צוריק,
דראקאן־מלכה.”

„ווי איר הייסט, מאדאם.”

„די אינזלען סיינט אורעליע,” האט זי געזאגט. „דארט זענען
דעניעל און איך אויפגעוואקסן, און דארט וויל לילי יעצט פארן.
ביז פארטאגס וויל איך אז די גאנצע קייט אינזלען זאל זיין
פארשריבן אויפן נאמען לילי בלעק. אין דריי טעג וויל איך אז
עס זאל אויסזען פונקט ווי עס האט אויסגעזען מיט פערציג יאר
צוריק.”

די אינזלען סיינט אורעליע

„ווי איר הייסט, מאדאם.“

און לילי, אליין אין איר צימער, האט צו זיך געזאגט: „נאך איין טאג. אויב איך האלט אויס נאך איין טאג, קען איך אוועקגיין פון דאנען מיט דער מאמען, ערגעץ וואו קארטער וועט אונז קיינמאל נישט געפינען.“

דער טאג פון דער חתונה

אינדערפרי פון דער חתונה איז לילי געזעסן אליין אין דעם צימער וואו מ'האט זי צוגעגרייט, אנגעטון אין איר כלה־קלייד, מיט דעם טאטנס פערל־קייט אויפן האלדז. פלוצלינג האט זיך די טיר געעפנט, און קארטער איז אריין מיט א חבורה פון זיינע חברים.

„וואס טוסטו דא? היינט איז אונזער חתונה!“

קארטער אינדערפרי פון דער חתונה

„זאלסט זיך נישט זארגן,“ האט ער געלאכט, „מיר האבן נאך צייט. איך לייג נאר צו עטליכע לעצטע פראגראמען, כדי די חתונה זאל זיין מער אינטערעסאנט.“

וואס דערנאך איז געשען וועלן מיר נישט באשרייבן. קארטער און זיינע חברים האבן לילי באפאלן, זי געשלאגן, געשענדט און

געשפעט פון איר. ווען זי האט געדראט אז זי וועט עס דערציילן פאר פעטער ריטשארד, האט ער ארויסגעריסן פון איר האלדז די פערל־קייט און געזאגט אז אזא זאך קען זי נאר האבן געכאפט פון זיין פאמיליע. „דאס איז דאס אנדענק פון מיין טאטן!“ האט זי געוויינט. „איך האב קיינמאל גארנישט גענומען פון אייער פאמיליע. דאס איז מיינס, גיב עס צוריק!“ ער האט געשפעט אז א פרוי פון פארט און א טאטע וואס איז שוין לאנג טויט האבן נישט געקענט איבערלאזן גארנישט ווערטפול, און ער האט די קייט צעריסן אז די פערל האבן זיך צעשטאן איבערן דיל.

אויף אלעם האט ער אויפגענומען א בילד מיט זיין טעלעפאן, און געזאגט אז ער וועט עס שיקן פאר יעדן איינעם, און ספעציעל פאר איר מאמע מיטן עס־וועגעלע, „כדי זי זאל וויסן וואס עס קאסט צו קריכן אריין אין דער הייל־פאמיליע.“

אין דער זעלבער צייט, אין דעם גרויסן זאל, האבן ריטשארד און מארגארעט גערעדט מיט שטאלץ. מארגארעט האט געזאגט אז זי קען נאך אלץ נישט גלייבן אז איר זון באקומט פאר א כלה די טאכטער פון מרס. בלעק, די דראקאן־מלכה וואס זי האט אזוי פיל געשעצט. ריטשארד האט איר אויסגעשמועסט א סוד וואס ווייניג ווייסן: מרס. בלעק איז נישט נאר געווען די מלכה פון דער אונטערוועלט. די פירמע בלעק דראגאן גלאבאל איז געוואקסן צוואנציג מאל אין די לעצטע יארן. אויפן פאפיר געהערן אכט און דרייסיג פראצענט צו זיבן אינוועסטירונג־פאנדן, אבער דער אמת'ער בעל־הבית הינטער אלע זיבן איז זי. אירע לייט זיצן אין טעכנאלאגיע, אין פינאנצן, אין ענערגיע, אין זיכערהייט. „נאך

ניינצן יאר, " האט ער געזאגט, „איז זי שוין נישט נאר די מלכה פון דער אונטערוועלט. און אונזער פאמיליע, מיט אונזער טרייהייט צו איר, וועט שטיין אויפן שפיץ פון דער וועלט."

פלוצלינג האט מען דערהערט א שורה פון אויטאס. אלע געסט זענען צוגעלאפן צו די פענסטער. ביי דער טיר פון דעם ערשטן אויטא איז געשטאנען א הויכער מאן מיט א בלאסן געזיכט, און אן אלטער געסט האט שטיל געזאגט: „דאס איז סעבאסטיאן קראוק, דער וואס מ'האט אים גערופן, דער בלאסער ראב'. מיט צוואנציג יאר צוריק איז ער געווען דער געפערליכסטער מענטש אין דער אונטערוועלט. איך האב קיינמאל נישט געמיינט אז ער איז געווארן דער משרת פון מרס. בלעק."

פון אויטא איז ארויס עוועלין, שוין נישט די פשוט'ע פרוי פון פארט, נאר אנגעטון ווי א מלכה. ריטשארד און מארגארעט זענען איר אנטקעגן געלאפן. „לילי איז אין צימער, " האט ריטשארד געזאגט, „זי וועט פארגאפט ווערן ווען זי וועט אייך זען אזוי."

אבער ווען זיי זענען צוגעגאנגען צום צימער, האבן זיי דערהערט א געשריי. לילי, צעבראכן און פארשעמט, איז געפאלן פון א הויכן פענסטער. „לילי! ניין!" האט עוועלין אויסגעשריגן, און איז צוגעלאפן צו איר. „די מאמע איז דא. דו האסט מיר צוגעזאגט אז מיר וועלן צוזאמען פארן צום אינזל. דו מוזט אויסהאלטן!"

„רופט א דאקטער, תיכף!" האט ריטשארד געשריגן.

קאפיטל פינף

אין שפיטאל

די דאקטוירים האבן געזאגט אז לילי ליגט אין א געפערליכן מצב און דארף גלייך אן אפעראציע. „ראטעוועט זי, וואס עס זאל נישט קאסטן,“ האט עוועלין באפוילן. „אין צען מינוט וויל איך דא האבן די בעסטע דאקטוירים פון דער שטאט, פאר וואונדן, פארן מוח, פארן הארץ.“

„ברענגט די בעסטע דאקטוירים אין שטאט!“

אין דער זעלבער צייט, אין הייל־פאלאץ, איז קארטער ארומגעגאנגען צווישן די געסט ווי גארנישט וואלט געשען. „וואס

זענט איר אלע אזוי טרויעריג? פריידט זיך!" ווען זיין מאמע האט אים געפרעגט וואס איז געשען, האט ער נאר מיט די פלייצעס געמאכט: „ווער וויסט? אפשר האט זי סוף־כל־סוף פארשטאנען אז זי איז נישט ווערט אונזער פאמיליע." ריטשארד האט אים געשלאגן אין כעס, און מארגארעט האט אים קוים אפגעהאלטן. „מיר מוזן וויסן ווי עס גייט מיט ליליין," האט זי געזאגט, „און טראכטן ווי אזוי מיר קענען עס פארריכטן."

נאך דער אפעראציע איז דער דאקטער ארויסגעקומען מיט א שווער געזיכט. „מס. בלעק, איך בין מצטער. די וואונדן זענען שווער. זי קען בלייבן אין א טיפן שלאף, אן אויפוועקן, אויף לאנג."

„ניין! זי איז ערשט איין און צוואנציג יאר אלט. געפינט א וועג, איר מוזט זי היילן!"

דער דאקטער האט צוגעלייגט: „דאס פרייליין האט געליטן פון שלעכטע באהאנדלונג שוין א לענגערע צייט פאר דעם פאל. איר קערפער איז געווען אין א שרעקלעכן מצב. ס'איז א נס אז זי לעבט בכלל."

„שלעכטע באהאנדלונג?" עוועלין האט זיך אומגעדרייט צו ריטשארד. ער איז געווארן ווייס. „אוממעגליך, מס. בלעק! מיין טרייהייט צו אייך האט קיינמאל נישט געוואקלט. איך האב געהאלטן לילי טייערער ווי מיין אייגן לעבן."

סעבאסטיאן איז צוגעקומען. „מאדאם, מיר האבן געפונען פארוואס פרייליין לילי איז געפאלן. אבער איידער איר קוקט, גרייט אייך צו.“

עוועלין האט גענומען דעם טעלעפאן און געזען קארטער'ס בילד. מיר וועלן נישט באשרייבן וואס זי האט געזען. ריטשארד און מארגארעט זענען געפאלן אויף די קני. „מיר האבן נישט געוואוסט!“

„נישט געוואוסט? איר האט מיר צוגעזאגט אז איר וועט היטן אויף ליליין!“

„מrs. בלעק, מיר האבן אייך פארפעלט, און ליליין נאך מער. מיר בעטן נישט קיין מחילה. מיר זענען גרייט צו שטארבן אויפן ארט.“

„קענען אייערע צוויי לעבנס, מיט אייער גאנצער פאמיליע, מיר צוריקגעבן מיין טאכטער?“

זי האט זיך אומגעדרייט צו סעבאסטיאן. „די חיות וואס האבן געטון דאס צו ליליין געהערן צו דיר. זאלן זיי באצאלן.“ סעבאסטיאן האט זיך געבוקט, און צוגעזאגט אז זיי וועלן באדויערן וואס זיי האבן געטון ביזן לעצטן טאג פון זייער לעבן.

„און קארטער?“ ריטשארד האט אויפגעהויבן דעם קאפ. „קארטער איז אונזער זון. מיר וועלן אליין צאלן פאר זיינע זינד. איך וועל אים אליין שטראפן.“

„גוט,“ האט עוועלין געזאגט. „איך וויל זען ווי ער קניט פאר מיר און באצאלט פאר אלעס וואס ער האט געטון.“

קארטער איז די זעלבע צייט געזעסן מיט זיינע חברים און זיך געפרייט. „היינט איז א גוטער טאג. די טאכטער פון דער פרוי מיטן וועגעלע איז סוף־כל־סוף ארויס פון אונזער הויז!“ ווען ריטשארד'ס לייט זענען געקומען אים אפנעמען, האט ער זיך געווערט און געשריגן, אבער זיי האבן אים געשלעפט צוריק אהיים.

דער פיסטויל און דער פלאן

אין זאל פון הייל-פאלאץ איז געזעסן עוועלין, און קארטער האט מען אריינגעשטופט פאר איר. ריטשארד האט אים געהייסן קניען.

מען ברענגט קארטער אהיים

„וואס? דו ווילסט אז איך זאל קניען פאר דער אלטער פרוי?“
„צוליב דיר איז אונזער פאמיליע פארלוירן. אפילו אויב מיר אלע שטארבן, וועט עס נישט פארריכטן וואס דו האסט געטון.“
„דו שלאגסט מיך ווידער צוליב איר? מיט אונזער נאמען, ווער אין פארט העיווען קען אונז מאכן בייגן דעם קאפ? וואס האט

איר מורא פון א פרוי מיט אן עסן-וועגעלע? פארוואס קריכט איר פאר איר ווי צוויי הינט?"

פלוצלינג האט קארטער ארויסגעכאפט א פיסטויל און עס אנגעצילט אויף עוועלין. די עלטערן האבן אים געבעטן ער זאל עס אראפלייגן, אבער ער האט נאר געלאכט. ער האט זיך באריימט מיט מיאוסע ווערטער מיט די שלעכטע זאכן וואס ער האט געטון צו ליליין, און פארלאנגט אז עוועלין זאל קניען און אים לויבן, און אפשר וועט ער איר דאן לאזן גיין.

עוועלין האט זיך נישט גערירט. „קארטער הייל“, האט זי שטיל געזאגט, „איך האב געטוישט מיין מיינונג. איך האב געוואלט אז דו זאלסט באצאלן מיט דיין לעבן. יעצט וויל איך שוין נישט.“

„אהא! יעצט האסטו מורא! ס'איז נאך נישט גענוג!“

ריטשארד האט געבעטן מען זאל אים לאזן אליין טון וואס מען דארף. אבער עוועלין האט זיך אומגעדרייט צו אים: „ריטשארד, איך גיב דיר נאך איין שאנס. זאג מיר, וואס דארף מען יעצט טון?“

ריטשארד האט געשלונגען, און געזאגט מיט א צעבראכן קול: „דער חוב וואס קארטער איז שולדיג ליליין קען די גאנצע פאמיליע קיינמאל נישט אפצאלן. דער איינציגער וועג: וואס ער האט איר געטון, זאל מען אים טון.“

ריטשארד הייל

„נישט גענוג,“ האט עוועלין געענטפערט. „ער זאל פארלירן אלעס, ער זאל קיין פינגער נישט קענען רירן, אבער ער זאל בלייבן בייגעזונט אין קאפ, און יעדע סעקונדע זאל ער שפירן און באדויערן, אויף אייביג.“

„יא,“ האט ריטשארד געזאגט.

„טאטע, דו קענסט מיר דאס נישט טון!“

„פונקט ווייל איך בין דיין טאטע,“ האט ריטשארד געזאגט, „טראג איך די שולד. איך מוז ענטפערן פאר יעדן איינעם אין דער פאמיליע. היינט וועט זיין א חשבון.“

מארגארעט האט געוויינט און געזאגט אז בעסער זי זאל עס טון, כדי ער זאל ווייניגער ליידן.

גראד דעמאלט האט זיך די טיר געעפנט. „שטעלט זיך אפ! איך קום אזוי ווייט, און וואס זע איך? איר באהאנדלט שלעכט דעם

איינציגן יורש פון דער הייל-פאמיליע!" דאס איז געווען עדווארד הייל, ריטשארד'ס עלטערער ברודער און דער ראש פון דער פאמיליע, מיט זיין ווייב וויווען, די טאכטער פון דער מעכטיגער אשפארד-פאמיליע.

„פעטער עדווארד! מומע וויווען! ראטעוועט מיך! מיינע עלטערן זענען משוגע געווארן, זיי העלפן פרעמדע מיך אומברענגען!"

„וויווען און איך האבן נישט קיין קינדער," האט עדווארד געזאגט, „מיר האבן קארטער שטענדיג געהאלטן ווי אונזער אייגענעם זון. אונזער פאמיליע איז א ריז אין פארט העיווען, און די אשפארד'ס הערשן אין זייער שטאט. וואס פאר א צרה קענען אונזערע צוויי פאמיליעס נישט פארריכטן?"

קארטער האט זיך גלייך פארוואנדלט אין א קרבן. „עס איז זי! א פרוי פון פארט מיט אן עסן-וועגעלע, און זי האט נישט קיין דרך-ארץ פאר אונז!"

ריטשארד האט פרובירט צו ערקלערן: „עדווארד, דאס איז די דראקאן-מלכה. ער האט געברענגט פינף מענטשן צו פארשעמען און שלאגן איר טאכטער, און זי איז געפאלן און וועט זיך אפשר קיינמאל נישט אויפוועקן."

אבער קארטער האט געלייקנט און געווארפן שמוץ אויף ליליין, און געזאגט אז זי איז אליין שולדיג און אז ער איז דער קרבן. אפילו מיט די פאקטן פאר די אויגן האט ער נישט מודה געווען.

קאפיטל זיבן

די פאמיליעס פאלן איינס נאך דאס אנדערע

עדווארד האט נישט געוואלט הערן. „ריטשארד, דו ביסט א שוואכער. דו קענסט נישט באשיצן דיין אייגענעם זון. איך וועל אים באשיצן אלס ראש פון דער פאמיליע. לאמיר זען ווער וועט היינט וואגן צו רירן א האר פון קארטער'ס קאפ."

אין זאל פון הייליפאלאץ

עוועלין האט פארמאכט די אויגן. „גוט. זייער גוט. איך האב נאך געהאט א ביסל האפענונג אויף אייך. יעצט זע איך אז די הייליפאמיליע איז פוילט פון אויבן ביז אונטן." זי האט אים דערמאנט אז ווען זיין פאמיליע איז אמאל געשטאנען צו ווערן אויסגעמעקט פון גולנים, האט זי זיי געראטעוועט, און ווען זיי

זענען געשטאנען פאר א באנקראט, האט זי זיי געגעבן דאס ערשטע געלט צו גרינדן בלעק דראגאן גלאבאל.

„גענוג!“ האט עדווארד געשריגן. „אונזער פאמיליע האט פארדינט איר שטאפל, קיינער האט אונז נישט געגעבן קיין נדבה.“ און ער האט באפוילן זיינע לייט צו צעברעכן די פרויס פיס און זי ארויסווארפן אויף דער גאס. קארטער האט געבעטן אז ער זאל עס טון אליין.

ריטשארד האט געווארנט אז אויב עדווארד וועט ווייטער באליידיגן די מאדאם, וועט ער זיך אפשטיין פון אים. עדווארד האט געלאכט: „דו ביסט נאר א פארוואלטער אין דער פירמע. איך בין דער ראש פון דער פאמיליע, און הינטער מיר שטייט די אשפארד-פאמיליע. מענער, נעמט זיך צו דער ארבעט!“

די הייל-פאמיליע ווערט צעטיילט

די מענער האבן זיך געווארפן, אבער סעבאסטיאן האט זיי אליינס אוועקגעלייגט אויף דער ערד, איינעם נאך דעם אנדערן,

אין עטליכע סעקונדעס. עדווארד איז געווארן בלאס.
„סעבאסטיאן קראוק... דו לעבסט נאך.“

„עס זעט אויס,“ האט עוועלין געזאגט, „אז איר האט פארגעסן
ווער עס האט געלאזט לעבן אייערע עלטערן. אפשר קען
סעבאסטיאן אייך העלפן געדענקען.“

וויאזוי האט זיך נישט געלאזט. „איך בין די עלטסטע טאכטער
פון דער אשפארד-פאמיליע! מיט איין ווארט קען מיין טאטע
אפשטעלן דיינע געלטער אין אלע באנקען פון דער שטאט!“

„גוט,“ האט עוועלין געזאגט. „סעבאסטיאן, רוף דעם ראש פון
דער אשפארד-פאמיליע. זאג אים אז זיין טאכטער שטייט פאר
מיר, און לאז ער מיר אליין דערציילן ווי מעכטיג זיין פאמיליע
איז.“

וויאזוי האט געשפעט, אבער ווען דער טעלעפאן האט זיך
פארבונדן, האט איר טאטע'ס קול געציטערט: „מאדאם,
סוף-כל-סוף א רוף פון אייך! לויט אייער באפעל זענען מיר
גרייט צו באגריסן די מלכה'ס צוריקקומען.“ נאכדעם האט ער
גערעדט צו זיין טאכטער: „דו וויסט נישט פאר וועמען מען
דארף האבן דרך-ארץ. דער פאמיליע-אפיס פרירט איין אלע
אנטיילן אויף דיין נאמען, און דו פארלירסט דיין גאנצע ירושה.“
ער האט זיך אנטשולדיגט פאר עוועלין, און געזאגט אז וויאזוי
איז שוין נישט מער פון זייערע.

„וואס זאל מען טון מיט זיי?“ האט סעבאסטיאן געפרעגט.

„טוט צו זיי פונקט וואס זיי האבן געוואלט טון צו מיר.“

עדווארד און וויוויען זענען געפאלן אויף די קני און געבעטן מחילה, אבער עס איז שוין געווען צו שפעט. עדווארד האט פלוצלינג געוואלט ווארפן די גאנצע שולד אויף קארטערן. עוועלין האט געזאגט: „נישט אייליג. ס'איז נאך נישט זיין ריי."

קארטער האט זיך פארכאפט אן א לעצטע האפענונג: „עס איז נאך דא די באבע! זי איז די, האפן־באבע' פון פארט העיווען, זי האט מיך ליב מער פון אלעמען. זי וועט די פרוי אוועקלייגן!" מארגארעט האט אים געהייסן שווייגן, אבער עוועלין האט געזאגט: „לאזט אים רופן. דער שמוציגער איז געווארן וואס ער איז, ווייל יעדער וואס האט אים באשיצט טראגט א טייל פון דער שולד. איך וויל זען וויפיל לייט עס שטייען הינטער אים, און וויפיל ווערעם עס זענען נאך געבליבן אין דער שטאט."

די האפן־באבע און דער שווארצער משפט

עס איז נישט געגאנגען לאנג, און א שורה אויטאס האט זיך אפגעשטעלט פאר'ן פאלאץ. אריין איז העלענא, מארגארעט'ס מאמע, די אלמנה פון דעם געוועזענעם ראש פון דער „האפן־געזעלשאפט“, מיט הונדערטער באוואפנטע מענער. „ווער האט זיך דערוועגט זיך צו טשעפען מיט מיין אייניקל?“

א שורה אויטאס פארן צו אין דער נאכט

„באבע, ראטעווע מיר!“

מארגארעט האט געבעטן איר מאמע זי זאל זיך נישט מישן:
 „וואס קארטער האט געטון צו ליליין איז נישט צו פארגעבן."
 אבער העלענא האט נאר געשפעט אויף איר טאכטער: „ווי האב
 איך געבוירן אזא נאיווע טאכטער? די וועלט האט שטענדיג
 געפירט אז דער שטארקער פרעסט דעם שוואכן. געזעצן און
 כללים זענען שטייגן פאר די שוואכע."

ווען מארגארעט האט איר געזאגט אז דאס איז מרס. בלעק, די
 פרוי וואס איר טאטע האט אזוי געשעצט, האט העלענא
 געלאכט. „אזוי, דו ביסט די עוועלין בלעק. מיין מאן האט דיין
 נאמען גענוג אפט ארויסגעזאגט. און איך האב דעם נאמען
 פיינט." זי האט זיך באריימט אז יעדער לאגער, יעדע שיף און
 יעדער וועג פון סחורה אין פארט העיווען ענטפערט צו איר, אז
 עוועלין איז א פארגעסענע זאך פון אמאל, און אז ווער עס האט
 מער ביקסן מאכט די כללים. זי האט גערעדט מיאוס וועגן
 ליליין, און קארטער האט צוגעלייגט מיט חוצפה אז ער וועט
 ארויסשטעלן דאס בילד פאר דער גאנצער וועלט.

עוועלין האט געלאכט, אבער נישט פון פרייד. „איך לאך ווייל דו
 האסט געווארט צוואנציג יאר אין מיין שאטן, און סוף־כל־סוף
 געפונען א שאנס זיך ארויפצוהייבן דורך טרעטן אויף מיר. נאר
 דו האסט אויסגעקליבן דעם פאלשן קרבן." זי האט ערקלערט אז
 ווען זי האט מיט צוואנציג יאר צוריק איבערגעשטעלט דעם סדר
 פון דער אונטערוועלט, האט זי צוגעגרייט א מיטל קעגן אזעלכע
 ווי העלענא.

סעבאסטיאן האט ארויסגעזאגט: „לויט דער מאדאם'ס באפעל:
מען הייבט אן דעם שווארצן משפט. דער ציל: די
האפן־געזעלשאפט.“

סעבאסטיאן: „מען הייבט אן דעם שווארצן משפט.“

דער „שווארצער משפט“ איז געווען דער העכסטער בית־דין פון
דער אונטערזעלסט, וואס עוועלין אליין האט געגרינדעט, כדי
אפצושטעלן כוחות וואס ברעכן די כללים. העלענא האט
געלאכט, אבער איר טעלעפאן האט אנגעהויבן קלינגען. די אכט
עלטסטע פון איר געזעלשאפט האבן זיך אפגעזאגט פון איר. אלע
פארטן האבן אפגעשניטן מיט איר. שיפן האבן אפגעזאגט צו
קומען, לאגערן האבן אפגעהאלטן די סחורה, יעדער
שיף־בעל־הבית האט זי געשלעפט אין געריכט. אלע אירע

חשבונות זענען איינגעפרוירן געווארן, און אירע לייט האבן אנגעהויבן אנטלויפן.

„העלענא,“ האט עוועלין געזאגט, „דו האסט יעצט געזאגט אז ווער עס האט מער ביקסן מאכט די כללים. הערן דיר נאך דיינע ביקסן?“

העלענא האט געשריגן צו אירע מענער צו שיסן, אבער קיינער האט זיך נישט גערירט. „צוואנציג יאר ארבעט, אלעס פארלוירן!“ זי איז געפאלן אויף די קני און געבעטן נאך א שאנס.

יעצט האט זיך קארטער'ס אמת'ער פנים באוויזן. ער האט זיך געווארפן צו עוועלין'ס פיס און געבעטן: „זי איז שולדיג, נישט איך! נעמט איר לעבן פאר ליליין! די באבע האט מיך ליב, זי וועט גערן שטארבן אנשטאט מיר. און אויב ס'איז נישט גענוג, נעמט מיינע עלטערן אויך, זיי האבן מיך דאך געבוירן!“

„קוקט גוט,“ האט עוועלין געזאגט צו די עלטערן. „דאס איז די חיה וואס איר האט אויפגעהאדעוועט.“

מארגארעט האט געוויינט: „עס איז מיין שולד, איך האב דיך נישט ריכטיג דערציגן.“ די עלטערן און די באבע האבן אליין דורכגעפירט דעם משפט, אזוי ווי עס איז באשלאסן געווארן: קארטער האט פארלוירן אלעס, און איז געבליבן פארקריפלט אין א בעט אויף זיין גאנץ לעבן. די אנדערע וואס האבן געטון שלעכטס צו ליליין האבן אויך באקומען זייער שטראף.

„איך בין מיד,“ האט עוועלין געזאגט. „לאמיר דא ענדיגן.“

א האפענונג פאר לילי

עוועלין איז געזעסן ביי לילייס בעט אין שפיטאל. „לילי, דו מוזט זיך אויפוועקן. מיר האבן זיך צוגעזאגט אז מיר וועלן פארן צו די אינזלען סיינט אורעליע, און גיין אויף די וועגן וואו דיין טאטע און איך זענען געגאנגען ווען מיר זענען געווען יונג.“

סעבאסטיאן האט איבערגעגעבן אז קארטער איז אוועקגעלייגט געווארן לויט איר באפעל: ער באקומט נאר דאס מינדסטע וואס מען דארף צו לעבן, קיינער באזוכט אים נישט, און ער וועט האבן גענוג צייט צו טראכטן וועגן אלעס וואס ער האט געטון.

עוועלין האט געפרעגט ריטשארד'ן אויפריכטיג צי ער האט אויף איר פאראיבל. ער האט געענטפערט אז ער און מארגארעט טראגן די שולד פאר דעם בייזן וואס זייער זון האט געטון, און אז דאס וואס זי האט זיי נישט אומגעברענגט איז שוין א גרויסע רחמנות. „מיין לעבן און דער קיום פון מיין פאמיליע זענען ביידע געקומען פון אייך. איך בעט נאר א שאנס צו פארריכטן, און עפעס טון פאר פרייליין ליליין.“ „געדענק וואס דו זאגסט היינט,“ האט עוועלין געזאגט.

באלד דערויף איז געקומען א גוטע בשורה. „מאדאם, מיר האבן געפונען א וועג! פרייליין לילי האט א האפענונג זיך אויפצוועקן.“ ס'איז געווען א דאקטערשע, ד"ר גרעיס הארט,

וואס פירט אן א לאבאראטאריע אין א גרויסן מעדיצינישן
אוניווערסיטעט. זי ארבעט אויף א נייער באהאנדלונג וואס קען
אפשר פארריכטן צעשעדיגטע נערוון־וועגן אינעם מוח, און
העלפן א מענטש וואס ליגט אין טיפן שלאף זיך אויפצוועקן.
וואס פריער, אלס בעסער.

ריטשארד האט צוגעלייגט אז ער האט געהערט פון איר: איר
לאבאראטאריע פעלט געלט פאר גרויסע פראבעס, און זי האט
שוין אמאל איינגעגעבן א פארשלאג צו בלעק דראגאן גלאבאל.
„פארבינדט זיך מיט איר,“ האט עוועלין באפוילן. „וויפיל געלט,
וויפיל מאשינען, וואס זי דארף, וועט די פירמע געבן. איך האב
נאר איין פארלאנג: היילט מיין טאכטער. איך וויל זי דא זען
מארגן.“

אבער אנדערש וואו האט איינער געגעבן א געהיימען באפעל: „א
פרוי מיטן נאמען גרעיס הארט קומט היינט צו רעדן וועגן א
שותפות. דיין ארבעט איז דאס צו שטערן. לאז זי נישט טרעפן
ריטשארד הייל.“

א געהיימער באפעל

ווען ד"ר הארט איז אנגעקומען אין דער פירמע, האט מען איר געזאגט אז ריטשארד איז פלוצלינג אוועקגערופן געווארן, און אז זי וועט רעדן מיט דילען פרייס, דער אמטירנדער פארזיצער. דילען איז געווען א יונגער מאן פון דער רייכער פרייס-פאמיליע, א גראבער און שטאלצער. ער האט זיך נישט אינטערעסירט אין איר פארשונג. ער האט צו איר גערעדט מיט חוצפה און אומאנשטענדיג, און פארלאנגט פון איר זאכן וואס א שטאלצע פרוי טוט נישט, ווי א פרייז פאר זיין אונטערשריפט. ד"ר הארט איז אויפגעשטאנען אין כעס: „איך האב געמיינט אז דאס איז א גרויסע אינוועסטירונג-פירמע. איך האב נישט געמיינט אז דער וואס באשליסט איז אזא נידעריגער מענטש!"

די פירמע אין שטאט

דילען האט זי פארכאפט ביי דער האנט און געשריגן אז ער וועט זי פארשווארצן ביי אלעמען, און ער האט זי געוואלט שלאגן.

„שטעל זיך אפ!“ אין דער טיר איז געשטאנען עוועלין.

„אלטע פרוי, דו ביסט פארלוירן,“ האט דילען געשריגן. „איך בין דער פארזיצער פון בלעק דראגאן גלאבאל, קיינער אין דער שטאט וואגט זיך נישט קעגן מיר!“ ער האט באפוילן די וועכטער זי אפצושטעלן.

עוועלין האט רואיג געענטפערט: „גוט. דו האסט מיך מצליח געווען צו דערצערנען, און דו האסט מצליח געווען צו צעשטערן אלעס וואס דו האסט.“

דער גרויער קעניג אין שאטן

גראד דעמאלט איז אריינגעקומען ריטשארד. דילען האט זיך גלייך באקלאגט: „פעטער ריטשארד, גוט וואס דו ביסט דא! די משוגענע פרוי איז אריינגעפלויגן, צעשטערט די שותפות און מיך באפאלן.“

ריטשארד האט אים געגעבן א פאטש. „דו וויסט זיך נישט באנעמען מיט דרך־ארץ צו מרס. בלעק!“

דילען האט געשריגן אז ער איז דער פארזיצער, און אז די פרייס־פאמיליע האלט פופצן פראצענט פון דער פירמע און די הייל'ס נאר דרייצן. אבער ריטשארד האט ארויסגענומען א פאפיר: א הסכם צווישן די זיבן גרויסע פאנדן און אים. די זיבן פאנדן האלטן אכט און דרייסיג פראצענט, ער האלט דרייצן, צוזאמען איינס און פופציג — די מערהייט. „מיר האבן דאס רעכט צו רופן א פארזאמלונג און דיך אראפנעמען פון דיין אמת, און צו נאמינירן מרס. בלעק אלס פארזיצערין.“

„אוממעגליך!“ האט דילען געשריגן, ביז מען האט אים ארויסגעשלעפט. „איר דערקלערט מלחמה אויף דער פרייס־פאמיליע! איר וועט באדויערן!“

מען ווארפט ארויס דילען

„וואו איז ד"ר הארט?" האט עוועלין געפרעגט. אבער ד"ר הארט איז פארשוואונדן. א פילמל פון די קאמערעס האט געוויזן ווי מען האט זי אוועקגעכאפט אין מיטן פון דער פירמע'ס בנין. ריטשארד האט געוואלט איבערקערן די שטאט, אבער עוועלין האט אים אפגעשטעלט: „מען דארף נישט זוכן. זיי צילן נישט אויף גרעיס. זיי צילן אויף מיר. ס'איז נאר איין מענטש וואס האט מיך אזוי פיינט און האט אזא כח: אדריען ווס. דער גרויער קעניג. ער לעבט נאך."

ריטשארד איז ערשטוינט געווארן. אדריען ווס איז אמאל געווען דער קייסער פון דער אונטערוועלט, דער הויפט־שונא וואס עוועלין האט באזיגט. „מען האט געמיינט אז ער איז אומגעקומען."

„אזא שלאנג שטארבט נישט אזוי גרינג. סיי דעניעל'ס טויט און סיי קלארע'ס טויט זענען געווען פארבונדן מיט אים פון הינטן. איך האב צעשטערט זיין מלוכה, אבער ער האט גענומען די רעשטלעך און זיך באהאלטן אין דער פינצטער. דערפאר האב איך מיך צוריקגעצויגן." זי האט צוגעלייגט אז מען דארף אים נישט אונטערשאצן: אויב ער האט געקענט אוועקכאפן גרעיס פון אינעווייניג, הייסט עס אז מען האט שוין אריינגעשיקט שפיאנען. „אדריען, האסטו געמיינט אז איך האב זיך ניינצן יאר נאר באהאלטן? איך האב די גאנצע צייט צוגעשטעלט די שאך־ברעט. יעצט שטייט יעדער שטיין אויף זיין ארט. סעבאסטיאן, הייב אן, דראקאנס אטעם'."

אין דער פרייס־הויז האט דילען דערציילט פאר זיין טאטע וויקטאר אז ריטשארד האט אים ארויסגעווארפן און געברענגט א פרוי וואס רופט זיך מרס. בלעק. וויקטאר האט נישט געגלייבט: „מרס. בלעק איז שוין לאנג טויט. ריטשארד באנוצט נאר איר נאמען כדי איינצושלינגען די פירמע." דילען האט געזאגט אז ער האט א פלאן, און וויקטאר האט אים איבערגעגעבן די זאך, מיט דעם אז ער מעג רופן די סטערלינג־פאמיליע, זייערע שותפים פון דריי יאר צוריק.

דילען מיט זיין טאטע וויקטאר פרייס

עוועלין האט פארשטארקט די וועכטער ביי ליליס בעט. דאן איז געקומען א טעלעפאן-רוף: „מרס. עוועלין בלעק. ריטשארד הייל. אויב איר ווילט די פרוי צוריק לעבעדיג, קומט אין איין שעה צו דער פארלאזטער שטאל-פאבריק אויף דער מערב-זייט. נאר איר צוויי. נישט קיין פאליציי, נישט קיין לייט. אויב איך זע א דריטן, איז זי טויט." מען האט געהערט ד"ר הארט שרייען: „קומט נישט!"

סעבאסטיאן האט געבעטן ער זאל גיין אליין, ער קען זי ארויסנעמען אין צען מינוט. אבער עוועלין האט געזאגט: „דילען איז נאר א פאייאץ. הינטער אים שטייט אדריען. אויב איך קום נישט, וועט דער אלטער פוקס זיך נישט ווייזן. מיט ניינצן יאר צוריק בין איך ארויס פון הונדערט מאל ערגערע מצבים."

אין דער פאבריק האט אדריען'ס קול אין טעלעפאן געזאגט פאר
דילען אז ער זאל האלטן די דאקטערשע, ווייל ריטשארד און
עוועלין וועלן קומען פאר איר. ד"ר הארט האט דילען
אויסגעלאכט אז ער איז נאר א געצייג אין יענעמס הענט. ער
האט אין כעס געדראט איר וויי צו טון.

„מאדאם, לאזט מיך גיין אליין.“

גראד דעמאלט זענען אריינגעקומען עוועלין און ריטשארד.

די שטאל-פאבריק

דילען איז געשטאנען מיט זיינע לייט און א ביקס, און האט פארלאנגט אלע אנטיילן פון די הייל'ס און פון די זיבן פאנדן. „און דערנאך קניט דא און בעט מחילה!“

די שטאל-פאבריק

„אין דיינע חלומות,“ האט עוועלין געענטפערט. „דו ווילסט נישט אונטערשרייבן? דאן וועל איך איר וויי טון ערשט!“ ער האט זיך באריימט אז קיין כח אין דער שטאט קען שטיין קעגן די פרייס'ס און די סטערלינג'ס צוזאמען.

„דילען", האט ריטשארד געווארנט, „ס'איז נאך נישט צו שפעט אפצושטעלן."

דילען האט געצילט, אבער פלוצלינג האט א שאס פון ווייטן אים געטראפן אין פוס, און ער איז געפאלן. „מיין פוס! וואו זענען אלע? קומט ארויס! הרג'עט זיי!"

„שפאר דיין כח", האט עוועלין געזאגט. „בשעת דו האסט גערעדט נארישקייטן, האב איך שוין אראפגענומען אלע דינע לייט וואס דו האסט באהאלטן ארום."

„אוממעגליך! ס'זענען געווען מער ווי א טויז!"

„פערצן", האט סעבאסטיאן געזאגט. „ס'האט גענומען א ביסל צייט."

עוועלין האט באפרייט ד"ר הארט. „א דאנק פארן ראטעווען", האט די דאקטערשע געזאגט. „ניין, איך האב דיך אריינגעשלעפט אין דעם. איך נעם די אחריות, און פון היינט אן וועט דיר קיינער מער נישט וויי טון."

דילען האט געבעטן ריטשארד'ן אים צו שוינען. אבער גראד דעמאלט זענען אנגעקומען מארקוס סטערלינג און זיינע לייט, און דילען האט אויפגעלעבט: „פעטער מארקוס! די פרוי מאכט זיך פאר מרס. בלעק און וויל צונעמען די פירמע. הרג'עט זיי, און מיר טיילן זיך!" מארקוס האט זיך אומגעקוקט, און געזאגט: „דו האסט רעכט, איינער דא פארדינט צו שטארבן — דו. די פרייס'ס האבן זיך דערוועגט זיך צו טשעפען מיט מרס. בלעק. פון יעצט אן איז אונזער בונד בטל." ער האט זיך געבוקט פאר

עוועלין: „די סטערלינג־פאמיליע באגריסט די דראקאן־מלכה'ס צוריקקומען."

דעמאלט איז אריין וויקטאר פרייס מיט א ארמיי לייט. „ווער וואגט זיך צו רירן מיין זון?" ער האט נישט געגלייבט אז דאס איז מרס. בלעק. „איך האב געלאזט נאכפארשן. די לעצטע צען יאר פארקויפט די פרוי עסן ביים פארט פון א וועגעלע. די גרויסע מרס. בלעק וואלט זיך קיינמאל נישט אזוי נידעריג געלאזט!" ער האט פארלאנגט פון מארקוס צו הרג'ענען ריטשארד און די „פאלשע".

„וויקטאר," האט עוועלין געזאגט, „דו טראגסט שוין מער ווי צוואנציג יאר א רינג אויף דער רעכטער האנט. האסטו פארגעסן ווער עס האט דיר אים געווארפן? אין דעם אלטן לאגער ביים דרום־פארט ביסטו געווען צוגעבונדן צו אן אייזערנעם שטול מיט צעבראכענע ריפן. אפילו דיין טאטע האט דיך שוין אפגעלאזט. איך האב מיך דורכגעקעמפט און דיך ארויסגענומען, און איך האב דיר געווארפן דעם רינג."

וויקטאר האט געציטערט. „קיין דריטער מענטש האט דאס נישט געוואוסט... מאדאם, דאס זענט טאקע איר!" ער איז געפאלן אויף די קני. „די פרייס־פאמיליע באגריסט מרס. בלעק'ס צוריקקומען. איך בין געווען בלינד."

אבער דילען האט נישט אויפגעהערט. „טאטע, ביסטו משוגע? מיר האבן מער לייט און מער ביקסן! הרג'עט זי!" און פלוצלינג: „א באפאל פון דרויסן! זיי האבן שווערע וואפן!" ס'זענען געווען

פרעמדע זעלנער, באצאלטע קעמפער פון אדריען ווס. אויף א שירעם האט זיך באוויזן אדריען אליין. „עוועלין, צוואנציג יאר. עס איז צייט צו ענדיגן אונזער שנאה.“

„נאך צוואנציג יאר באהאלטן, רעדסטו נאך אלץ נאר דורך א שירעם.“

דילען האט זיך צוגעשלאגן צו אדריען און אפגעזאגט פון זיין טאטן. אדריען האט אים אויסגעהערט, און געזאגט נאר: „צו פיל טומל.“ דער זעלנער נעבן דילען האט געשאסן, און דילען איז געפאלן. „א געצייג, מער נישט,“ האט אדריען געזאגט. „ווען מען האט עס שוין באנוצט, ווארפט מען עס אוועק.“

אדריען האט זיך באריימט מיט זיינע זעלנער און מיט שפרענג-מיטל וואס ער האט באהאלטן ארום דער פאבריק. ער האט פארגעלייגט פאר אלע אנדערע זיך אונטערצוגעבן צו אים, אבער ריטשארד, מארקוס און וויקטאר האבן אלע אפגעזאגט. „דו זעסט?“ האט עוועלין געזאגט. „דו מאכסט מענטשן קניען מיט פחד, איך לאז זיי אויסקלייבן צו שטיין. דערפאר וועסטו קיינמאל נישט געווינען.“

אדריען האט זיך געווענדט צו ד"ר הארט: „זי זעט אויס ווי קלארע. שאד אז דו ביסט נישט געווען דארט ווען מיינע לייט זענען געקומען צו איר.“ און ער האט געדראט אויף ליליין אויך. „ענדיגן,“ האט ער באפוילן זיינע זעלנער.

אבער די זעלנער האבן זיך אומגעדרייט צו עוועלין.
„דראקאן־מלכה, דראקאנס אטעם' ווארט אויף אייער באפעל.
ברוך הבא צוריק.”

די זעלנער פון „דראקאנס אטעם“

„ווי איז דאס מעגליך?”

„מיט ניינצן יאר צוריק האב איך אנגעהויבן, דראקאנס אטעם,”
האט עוועלין געזאגט. „פון יענעם טאג אן זענען דייע
באהעלטענישן, דייע געהיימע חשבונות און דייע וועגן אריבער
אונטער מיין קאנטראל, ביסלעכווייז. אזוי לאנג ווי דו דארפסט
מענטשן, זענען נעבן דיר מיינע. די וואס האבן געלייגט דייע
שפרענג־מיטל זענען שוין לאנג מיינע.”

„ס'איז נאך נישט געענדיגט.”

„יא, ס'איז געענדיגט. איך קען דיך צו גוט: דו וואלסט קיינמאל נישט פארפעלט צו זען מיין סוף מיט דיינע אייגענע אויגן. דו ביסט דא אין פארט העיווען. פון דעם מאמענט וואס דו האסט פארבונדן דעם רוף, האט מיין גרופע געוואוסט וואו דו ביסט. אדריען, עפן די טיר.“

אדריען וואס

אין דער טיר פון זיין באהעלטעניש זענען געשטאנען עוועלין'ס לייט. „דו האסט געוואונען“, האט אדריען געזאגט. „אבער קניען וועל איך נישט.“ איידער מען האט אים געקענט אפשטעלן, האט ער זיך אליין דאס לעבן גענומען, און דער גרויער קעניג איז מער נישט געווען.

לילי וועקט זיך אויף

אין שפיטאל האבן די דאקטוירים געבראכט א גוטע בשורה. „מאדאם, אלע סימנים פון פרייליין לילי ווערן בעסער. איר מוח ארבעט פיל מער ווי פריער.“

עוועלין איז געזעסן נעבן איר. „לילי, די מאמע איז דא. אלעס וואס איך האב געדארפט טון איז געטון. פון היינט אן וועל איך שטענדיג זיין מיט דיר, און מיר וועלן זיך מער נישט צעשיידן. די שלעכטע לייט זענען אוועק. קיינער קען דיר מער נישט וויי טון. וועק דיך אויף, די מאמע וועט דיך נעמען אהיים.“

ליליס אויגן האבן זיך פאמעלעך געעפנט. „מאמע...“

„איך בין דא. דיין מאמע איז דא.“

„איך האב געהאט אזא לאנגן חלום.“

„דער חלום איז געענדיגט. פון יעצט אן וועט די מאמע היטן אויף דיר.“

עטליכע וואכן שפעטער האט לילי געבעטן צו גיין זען קארטער'ן אליין. „מאמע, איך וויל זיך שטעלן פאר אים פנים אל פנים. איך קען נישט שטענדיג זיך פארלאזן אז דו זאלסט מיך באשיצן.“ עוועלין האט עס רעספעקטירט: „גי. איך וועל ווארטן אונטן.“

קארטער איז געלעגן אין זיין בעט, צעבראכן. ער האט געבעטן מחילה, געזאגט אז ער איז געווען משוגע, און געבעטן אז זי זאל אים געבן א סוף, ווי עס זאל נישט זיין, אבי נישט לאזן אים ליגן אין חרטה יעדן טאג.

קארטער אין זיין בעט

„איך בין נישט געקומען דיר מוחל זיין,“ האט לילי געזאגט, „און נישט דרך שטראפן. איך בין געקומען זען מיט מיינע אייגענע אויגן וואס עס איז געווארן פון דעם מענטש וואס האט מיר אמאל געמאכט אזא פחד אז איך האב קוים געקענט אטעמען. יעצט זע איך אז דו ביסט נאר א פשוט'ער מענטש, נישט קיין שד וואס מען קען נישט באזיגן. איך וועל דיר נישט מוחל זיין, אבער איך וועל דרך אויך נישט שטראפן. איך בין מער נישט געפאנגען

ביי דיר. מיין לעבן גייט ווייטער, און מיר וועלן זיך מער נישט זען."

„לילי, גיי נישט אוועק!"

„קארטער, פון היינט אן ביסטו נאר א שלעכטער חלום וואס איך האב געהאט איידער איך האב מיך אויפגעוועקט."

אונטן האט עוועלין געווארט. „ביסטו גרייט?", „איך בין גרייט, מאמע. לאמיר גיין אהיים."

„לאמיר גיין אהיים."

אויף די אינזלען סיינט אורעליע, וואו דער ים איז שטיל און די לופט ריין, איז לילי געגאנגען אויף די וועגן וואו איר טאטע און מאמע זענען געגאנגען ווען זיי זענען געווען יונג. „מאמע, די לופט

איז אזוי גוט. איך פיל זיך ווי א נייער מענטש." „דו האסט נאר געדארפט א ביסל צייט צו געפינען זיך אליין ווידער. דו האסט עס געטון." „דו אויך, מאמע. דו זעסט אויס יינגער."

סעבאסטיאן איז צוגעקומען מיט נייעס. אלע שונאים זענען אפגעשטעלט געווארן אין די ווייטע לענדער, און די מעכטיגע פאמיליעס האבן זיך געבוקט. אין פארט העיווען זענען די דריי גרויסע פאמיליעס איבערגעשטעלט געווארן, און ריטשארד בעט אנווייזונגען.

„ריטשארד ווייסט וואס צו טון," האט עוועלין געזאגט. „ער זאל עס פירן. נאר א גרויסע זאך דארף ער מיך פרעגן. סעבאסטיאן, פון היינט אן האסטו די פולע מאכט אויף אלע זאכן וואס זענען נישט דרינגענד. אן מיין באפעל טאר קיינער נישט שטערן אויף דעם אינזל."

„מאמע," האט לילי געפרעגט, „הייסט דאס אז דו ביסט אויף פענסיע?"

„נישט אינגאנצן. איך פארשטיל נאר א ביסל דעם טומל פון דער וועלט."

„און די דראקאן-מלכה?"

„זי איז נאך דא. נאר יעצט איז זיין א מאמע וויכטיגער."

„מאמע, א דאנק."

„נארעלע מיינס," האט די מאמע געזאגט, און זיי זענען ביידע געשטאנען און געקוקט אויפן ים.